

Tužna sam što se rastajemo

Još samo par nedelja deli nas od završetka osnovnog obrazovanja. Ne znam da li sam srećna što uspešno ostavljam jedan delić života iza sebe, ili tužna što se rastajem sa društvom i nastavnicima. Ipak, tužna sam što se rastajemo.

Ali, ne! To nije rastanak. Jednostavno porasli smo, biramo sebi put kojim ćemo da nastavimo, a drugarstvo i dalje ostaje, proširuje se i učvršćuje. Iako fizički veliki, u duši smo svi ipak deca. Nisam sigurna da li umemo da izaberemo svoje zanimanje. Dvumimo se, razmišljamo, mislimo da smo sigurni, pa onda opet sve iz početka. Želela sam da upišem medicinsku školu. Mislim da ću moći da se bavim tim zanimanjem. Posao medicinske sestre jako je human jer pomažemo drugima. Sada mi to sve izgleda lepo, uniforma, posao, kolege itd. Međutim, ako mi bude jako teško da gledam bolesne ljude, koji se bore život, odustaću. E, to se zove neodlučnost. Kada nešto želimo, mi ustvari ne znamo šta nas čeka. Tek kada upišemo nešto i suočimo se sa time, saznaćemo da li smo pogrešili ili ne.

Život je pred nama i uvek ćemo imati neke nedoumice. Međutim, moramo biti spremni da savladamo sve prepreke i krenemo u susret novom danu. Upornost i dobra volja, nas uvek dovedu do željenog cilja.

Svetlana urišić 8/1

U OSNOVNOJ ŠKOLI BILO JE LEPO

Maj je došao tako brzo. U septembru sam jedva čekala da završim osnovnu školu, ali sada bih tako volela da mi dani prolaze sporije.

Sećam se kada smo krenuli u prvi razred, sva ta nepoznata lica, toliko mnogo ljudi. Nisam ni znala da će ta lica meni biti najbolji drugovi i drugarice, prve simpatije... Svi iz detinjstva žurimo da odrastemo, a kada odrastemo, želeli bi da budemo ponovo deca.. Evo, već sam osmi razred, sva ta lica koja sam svakodnevno gledala osam godina, sada odlaze, neću ih više sve gledati, neću sa svima pričati, samo ću ih se sećati. Upamtiću samo najlepše, jer ono drugo nije vredno pamćenja. Kada sam bila mala, roditelji su mi uvek govorili: “Od kolenke pa do groba najlepše je dačko doba”. Ja sam im se smejala i govorila sam kako mrzim školu i sve u vezi nje. Sada shvatam da su u potpunosti bili u pravu. Sve bih dala, samo da ostanem u osnovnoj školi, da zauvek ostanem dete. Ostalo je još dvadesetak dana do kraja školske godine. Svi su zauzeti pripremama za prijemni ispit, za upis u srednje škole i maturom, koja se takođe bliži. Vrlo malo njih shvata da je u osnovnoj školi bilo najlepše, a svi ostali se hvale kako su “odrasli” i kako će krenuti u srednju. Posle će im biti žao što su to uradili. Slike izblede, ali sećanje ostaje. Moje sećanje na ovu školu, ove divne prijatelje, nastavnike ostaće mi u najlepšem sećanju. Ono ružno, to ne treba da se pamti. Loših sećanja nije bilo mnogo. Samo se nadam, da se više neće ponoviti.

Sigurna sam u to da će svi pamtiti osnovnu školu kao najlepší deo svog detinjstva, kao i ja.

Svi ćemo je pamtit, jer u osnovnoj školi je bilo lepo.

Sara Deninger 8/1

Želje i snovi...

Svako od nas ima puno želja i snova, koje su sastavni deo naših života. Te želje mogu biti jednostavne, lako ostvarljive, a ponekad mogu biti mnogo velike i čini mi se neostvarljive.

Ne volim baš puno da maštam. Ponekad, kada maštam, sve izgleda sjajno, a kada se trgnem iz tog sveta, razočaram se. Svi mi maštamo kako imamo mnogo novca, kako smo popularni, kako imamo sve što poželimo, kako jedemo čokoladu po ceo dan, kako devojke lude za nama, ali se od toga slabo šta ostvari. Kako rastem, polako shvatam da to, ipak, nije realnost i da se treba okrenuti realnim snovima i mašti. Moje današnje želje se odnose na moje dalje školovanje, naravno i da se devojke stalno vrte oko mene, ali to spada u kategoriju šta bi bilo kad bi bilo. Naravno moji snovi su vezani i za to da budem zdrav, jak, srećan i da svaki dan počinjem pesmom, a ne namrgođenom facom. U ovim trenucima nalazim se u ozbiljnoj dilemi. Šta upisati, gde, kako? Naravno tada treba biti realan. Moja želja je da upišem gimnaziju u Pančevu. To i nije neka naročita želja. Može lako da se ostvari samo treba malo da se zapne i to je to. U nekoj drugoj školi ja sebe ne vidim u naredne četiri godine. Sve moje naredne želje su dečijeg tipa, pored zdravlja, sreće, pa opet zdravlja. Ima još jedna mnogo značajna želja za mene. Ona se odnosi na moj omiljeni klub “Crvenu zvezdu”. Želeo bih da ponovo bude najbolja u Srbiji, Evropi i da ponovo bude redovan učesnik evropskih takmičenja. Ova želja i nije tako skromna i lako ostvarljiva, ali ja verujem u taj san.

Eto, čini mi se da sam bio skroman, ali dobro. Svako od nas mašta, ima pravo da veruje u to, a da li će se te želje ostvariti ostaje da sačekamo, da verujemo i da uživamo u tome.

Danilo Savić 8/3

Bilo je proleće...

Stiglo je proleće jedno od mojih omiljenih doba. Za prirodu je početak svega...

Osvanulo je jutro. Pogledam i imam šta da vidim. Napolju je jako lepo i sveže vreme. Morala sam da izađem napolje. LJudi na ulicama se dive proleću i svi su počeli lakše da se oblače. Trava i drveće su se probudili iz zimskog sna. Trava je počela da zeleni, a ukrašavaju je prelepi žuti cvetici maslačka, od kojeg deca prave venčiće.

Drveće pokazuje svoje pupoljke i počinje da lista. Na granama se vide cvetovi. Vredna pčelica skače na svaki mirisav cvet. Ratari odlaze na njivu i vredno rade. Ja najviše volim da izvedem svog psa Medu u šetnju, da i on i ja uživamo u lepom vremenu. Kada dođe proleće sa drugaricama odem u Narodnu baštu, gde napravimo zabavan piknik. Obožavam da gledam ptice pogotovo gugutke kako skupljaju grančice za svoja gnezda.

Proleće je po mom mišljenju najlepše doba. Kad proleće prođe, i vredni radnici završe posao, doći će i leto koje obožavam.

Napisao Redakcija
petak, 03 avgust 2012 12:20

Andela Arsić 5/2